

¹Arra kérek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, ²a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben. ³Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, ⁴aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére. ⁵Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, ⁶aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonysággént a maga idejében. ⁷Azért rendeltem hírnökök és apostolok - igazat mondok, nem hazudok -, hogy a hitre és az igazságra tanítsam a népeket.

Kedves Testvéreim!

Ha elmegyünk egy képtárba, és a középkori gyűjtemény darabjait nézegetjük, vagy régi templomok freskóiban gyönyörködünk, akkor azt láthatjuk, hogy Isten egy idős, kedves, ősz szakállú bácsi, aki egy felhőről néz le az emberekre, esetleg királyi trónuson ülve szigorú tekintettel szemléli a gonosz embereket.

Milyen Isten? Hogy néz ki? Van szakálla? Hol lakik? Milyen tulajdonságai vannak? Hogyan kell elképzelnünk?

Nem csak a középkor embere számára lett egy agg öregember az Isten. Az ember, mivel képekben gondolkodik, ezért leképezi Istent.

A fényképezés az egyik kedvenc hobbim. Még adósságba is vertem magam azért, hogy egy jobb gépet vehessek, amivel a legélethűbben, az általam kivitelezhető legprofibb módon megörökíthetek pillanatok. De a fényképezés szubjektív dolog. Lehet, hogy ami nekem tetszik az másnak egyáltalán nem. Lehet, hogy vannak témák, amelyek nekem valamiért fontosak, de másnak nem jelentenek semmit. Persze vannak technikák, amivel a pillanatok megörökítése professzionális és sokaknak tetsző lehet, de azért mégiscsak tudjuk, amikor fényképezünk, akkor nem a lelkeket zárjuk be egy dobozba, ahogy annak idején a bennszülöttek hitték.

A fényképezés a valóság egy számunkra fontos pillanatát rögzíti. A legtöbbször családi eseményeken, és utazásokon fényképezünk. Elgondolkoztam egy dolgon. Susan Sontag írja, az utazással kapcsolatos fényképezésről: „Maga a fotózás megnyugtat, csillapítja azt az általános bizonytalanságérzetet, melyet az utazás hajlamos elmélyíteni. A turisták java részét valamiféle kényszer hajtja, hogy odavonja a fényképezőgépet önmaga és az útjába akadó minden nevezetesség közé.”

Vajon nem így vagyunk mi Istennel? Képeket alkotunk róla, „kamerát veszünk a kezünkbe”, hogy csillapítsuk a bizonytalanságérzetünket vele kapcsolatban. Ezért képzeljük el mikulás-szerű apóként.

Ezek a képek azonban nem jól ábrázolják Istent. Mert lehet, hogy igaz az, hogy ő a „Seregek Ura” de ugyanakkor igaz az is, hogy a Békesség fejedelme. És mi életünknek egy adott pillanatában, csak egy formáját látjuk.

A nyaralásunk során visszamentünk egy helyre, ahol két éve járunk már. Akkor napsütés és nagy meleg volt. A sziklaszirten található étteremből csodálatos volt a panoráma a nyugodt tengerre. Idén, hűvös volt, esett az eső, és hatalmas szél korbácsolta a habokat. Gyönyörű volt, ahogy a hatalmas hullámok a sziklafalnak csapódtak. Mindkét alkalom felejthetetlen élmény. Ugyanaz a hely, de két egymástól merőben eltérő szín és formavilág. A háborgás és a békesség, mintha két különböző helyen lettünk volna.

Milyen Isten? Ez attól függ, hogy te hogyan képezed el, milyen képet alkotsz róla, hogy számodra, a te élet helyzetekben éppen hogyan képződik le.

Van azonban néhány dolog, amit fontos megismerni, mielőtt ezt a képet megalkotjuk Istenről. Mert ha ezt nem történik meg, akkor hamis képet kapunk róla.

Tegyük fel, hogy nem tudjuk, hogy a pisai ferde torony ferde. Odamegyünk, és éppen olyan szögből közelítünk, hogy nem látjuk a ferdeségét. Lefényképezzük és tovább megyünk. Aztán otthon utánanézzük, és azt látjuk, hogy ferde, de a mi képünkön ez nem látszik. Hát hogy is van ez? Érdemes tájékozódni, mielőtt képet alkotunk. Vagy legalább egy-egy pillanatra levenni a fényképezőgépet a szemünk elől, hogy a valóságot lássuk.

Pál apostol mai alapigénkben éppen ilyen félreértéseket szeretne tisztázni. Először is azt mondja: Isten *azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére*

Félreérti, félreisme Istent az, aki azt gondolja, hogy neki az a célja, hogy minden ember a pokolra jusson. Persze mondhatnánk azt, hogy de ki gondolja ezt? Luther, saját bevallása szerint úgy ismerte Istent, mint aki büntet, aki szigorú, aki számon kér. Éppen erről a szigorú Istenről elmélkedett egy toronyban, amikor megértette azt, amiről mai alapigénkben Pál is beszél: „Igaz” és „Isten igazsága” ezek az igék villámcsapásként hatottak lelkiismeretemre. Megborzadtam, amikor hallottam őket. Ha Isten igazságos, akkor büntetnie kell. De amint egyszer ebben a toronyszobácskában tépelődtem ezek fölött az igék fölött: „Az igaz ember hitből él” (Róm. 1, 17) és „Isten igazsága”, Isten kegyelméből ezt gondoltam: Ha nekünk, mint igazaknak, hitből kell élnünk, és ha Isten igazsága minden hívőnek üdvösségére van, akkor az nem lehet a mi érdemünk, hanem csak Isten irgalmassága. Mert Isten igazsága az az igazság, mellyel minket Krisztus

által igazgató tesz és megvált. Így ezeket az igéket megszerettem. A Szentírás értelmét ebben a toronyban tette világossá előttem a Szentlélek.”

Luther torony élménye azt jelentette, hogy elvette – nem ő, hanem maga Isten az ő szemei elől a fényképezőgépet, már nem képeket látott Istenről, hanem látta Istent, úgy ahogy van. Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön...

Istennek nem csupán vágy, hanem akarata ez. Ő akarja az üdvösségedet. Ő akar téged. Amikor a gyerek kimondja, hogy akar valamit, akkor azért küzd, néha erején felül is. Akarom azt a játékot, és ezért mindenre képes vagyok. Akarlak. Isten ezt mondja rád, testvérem! Akarlak! És ezért mindent megteszek, hogy az enyém legyél. Ezért írja Pál: ⁵*Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, ⁶aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében.*

Isten annyira akar, hogy elküldte Jézust ebbe a világba, aki meghalt azért, hogy utat nyisson Istenhez. Amikor ezt az ígét olvasom, akkor egy elég bárgyú kép jut az eszembe. Ott ülök egy gödör mélyén és már mindent megtettem, hogy kimászak, sokan jönnek oda a gödör széléhez, és jó tanácsokkal látnak el. Állj kézen, vagy ülj lótosz ülésbe, imádkozz Mekka felé fordulva, napi ötször, világosodj meg, és az elméd majd kiszabadul, építs létrát falevelekből...stb., a vallások, és a modern vallás az emberi ész sem képes azonban segíteni. Aztán egyszer csak odalép Isten is a gödör széléhez és azt mondja várj csak, és lenyúl értem egy kéz, egészen közel jön, le a gödör aljára, és átölel, az ő kezét fentről fogja Isten, és így Jézus közvetítésével tudok kimászni a gödörből. Ezt jelenti ez az ige: Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus...

Jézus ennél sokkal többet tett, mint, hogy lenyúlt értem, mert ő ebbe a nyúlásba belehalt. Isten ennyire akar engem.

Azt mondja magyar nyelvünk, hogy ha valaki nagyon akar valamit, akkor erejét megfeszítve teszi a dolgát. Isten megfeszítette az erejét, ott a golgotai kereszten.

⁵*Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, ⁶aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében*

Jézus a közbenjáró. Néhány mondat erejéig az ökumenikus imahét elején érdemes erről az ígéről ökumenikus összefüggéseiben is szólni, mert a katolikus egyházban a szentekhez való imádkozás ellen pont ezt szokták felhozni. De éppen az előbb láttuk, hogy nem erről van szó. Ez a kérdés az Úsz-ben elő sem kerül. A protestánsok éppen ezért nem imádkoznak szentekhez, ahogy Luther írja, nem azért mert nem lehet, hanem azért mert Isten nem parancsolta meg. De azt azért éppen mai alapigénk előzményében olvassuk, hogy maga Pál kéri, hogy imádkozanak érte és minden emberért, királyokért, vezetőkért. Mi is imádkozunk, mondhatjuk közben járunk minden istentisztelet végén. Közben járunk betegekért, a világért, gyülekezetért, és megkérünk másokat, hogy imádkozzanak értünk. Krisztus hívőkhöz – ahogy az Úsz. fogalmaz szentekhez fordulunk, hogy kérjék Istent értünk.

Persze megint más kérdés a szentek imádata, de a katolikus tanításban erről nincsen szó, a reformáció viszont éppen ettől óvott, mindenkit, hozzá téve, hogy már meghalt embereket nem szólítunk meg a közbenjárásra, mert nem tudhatjuk, csak remélhetjük, hogy üdvözültek. De még egyszer mondom, ez az ige nem erről a közbenjárásról beszél, nem is az imádságról, hanem arról, hogy nincs másban üdvösség, ne is bizzunk senki, vagy semmi másban csak Jézus Krisztusban. Ő az út, ő az egyetlen út az Atyához, ahogyan ő maga mondja: Én vagyok, az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis általam.

Alapigénkben Pál, így folytatja: ⁷*Azért rendeltettem hírnökül és apostolul - igazat mondok, nem hazudok -, hogy a hitre és az igazságra tanítsam a népeket.*

De ennek a mondatnak van egy előzménye a levél első fejezetében. *Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.*

Pál magáról így beszél, és ehhez teszi hozzá, hogy hírnökül, és apostolul rendelte őt Isten. Őt a bűnösök között az elsőt. Aki megtapasztalta már Isten igazságát, az maga is érzi amiről Pál beszél. Hirdetnem kell. Hitre és igazságra kell tanítanom – Pál azt írja a népeket, mert neki ez adatott, de kinek-kinek a maga környezetét, lelkészeknek: gyülekezetet, keresztyén embereknek, családot, környezetet. Hitre és igazságra tanítani azokat, akiket ránk bíz a mennyei Atya. És ez ott kezdődik, hogy elkezdek imádkozni ezekért a közösségekért. Ezt pedig csak úgy tudom, ha elveszem a szemem elől a fényképezőgépet, ha őket nézem, és nem azt, amilyennek szeretném látni őket. Ha úgy látom ezeket az embereket, ahogyan Isten látja őket, mint akik rá szorulnak, ahogy én magam is. Pál azt írja alapigénk előtti sorokban:

¹*Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, ²a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben. ³Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt*

Tegyük ezt, mert mi már megismertük, a mi üdvözítő Istenünk jóságát és emberszeretetét.